

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 90.

Tiende Session.

28de Møde.

Onsdagen den 10de Novbr. Kl. 1.

(Fortsat.)

Riis (fortsat): Hvad der yderligere har bestyrket mig i min Tanke herom, er, at ved at tale personlig med saadanne Mænd, som jeg før omtalte, som ved uheldige Speculationer have faaet deres Eiendomme fordyrede, har jeg faaet den Overbeviisning, at vi skadede dem i høi Grad ved at sætte Rentefoden til 4 pCt.; thi de sige: „Det nytter ikke, at Rigsdagen bestemmer, at vi ikke skulle give mere end 4 pCt., thi vi faae ingen Penge til 4 pCt.“, og det siger ogsaa den sunde Fornuft. Jeg har ogsaa en anden Betragtning for Sie, at nemlig Erfaringen viser mig, at i den Egn, hvor jeg er hjemme, og hvor saadanne Folk, som jeg nys omtalte, have under Pengetrisen været stødte i en øieblikkelig Forlegenhed, have Pengemænd benyttet sig af Leiligheden; jeg har ikke sjelden erfaret, at naar en Mand vilde udlaaene 1000 Rd., har han sagt til Debitor: Vil Du tage Obligationer for Pengene til fuld Værdi, ellers faaer Du dem ikke. Denne Erfaring har jeg haft flere Gange i Jylland, og, naar jeg seer en Omgaaelse af Loven paa en saadan Maade, har jeg den suldeste Overbeviisning, at vi skulle ikke holde paa en saadan Lov, meget mindre gaae tilbage; thi derved fordærve vi det Hele iskedetfor at forbedre det. Skjøndt jeg hører til dem, som elske Friheden, saavidt den kan taales, negter jeg dog ikke, at en fuldkommen Frihed i denne Retning i dette Dieblif ikke vilde være heldig; men jeg skal dog være med,

hvis min Tilstedeværelse her i Thinget skal blive af længere Varighed, at virke for, at vi med Tiden kunne komme til en fri Rentefod; thi jeg troer, at det er det meest naturlige Forhold. Til disse Bemærkninger skal jeg indfranke mig.

S. Jensen: Jeg vil bede det høitærede Thing at undskyldte, at jeg tager Ordet, skjøndt Tiden er saa langt fremrykket. Jeg vilde nemlig gjerne blive tilstedt for at høre en Mening udtalt af en mere lærd og indsigtsfuld Mand, end jeg er; thi jeg veed, at hans Ord have mere Vægt end mine. Men da jeg ikke har hørt en saadan Udtalelse, kan jeg ikke undlade at udtale min Mening om Sagen. I min Hjemstavn og rundt omkring i 3—4 Valgkredsse har jeg stadigt hørt, at siden vi fik Rentefoden forandret, er der blevet et stort Røre blandt Folk, og man har bedet og bønfalet om, at der maatte blive gjort alt Muligt for at faae det tilbage igjen i den gamle Stil. Jeg har sagt til dem, at den gamle Stil nyttede det ikke at søge at faae igjen, thi siden den var bleven forandret af Rigsdagen, var der kommet Begjerlighed blandt Folk efter at faae høiere Rente, og saa nyttede det ikke at forbyde Folk at tage denne høiere Rente, thi de gjorde det alligevel. Men de have svaret, at der gives dog endnu strengt rejsfærdige Mennesker, som ikke ville overtræde Loven, og som villig ville holde sig til den Grændse, som denne fastsætter, og hjælpe dem, der under uheldige Omstændigheder komme i Betyk. Jeg kan nu heller ikke troe, at det er saa umuligt at fastsætte en saadan Grændse; thi førend Rigsdagen nogenstunde var til, var Grændsen sat til 4 pCt., og den har viist at have havt sine